

Любов МИРОНОВА

Грижи за природата. Природата се грижи

Приказка за Бонбончо и приятелите му, боклука,
дивата джанка и домашните мандарини

Имало едно време четирима приятели – Жожи, Душко, Отворко-Мърморко и Бонбончо-Фотончо. Те били сладички деца, но малко палави... и с много богата фантазия.

Един ден си стояли и докато се чудели какво да правят, Душко казал:

– Хайде да се грижим за природата.

Отворко веднага измърморил:

– Погриж-погриж! Айде, нова игра!

Бонбончо обаче наострил уши.

– Чакай, чакай да чуем каква ще е играта. Може пък да стане интересно.

Душко продължил:

– Предлагам ви да започнем да събираме разделно боклука. Прибирате се вкъщи, дъвчете дъвка, изплювате я в специален плик за пластмаси. След това взимате хартийка, пишете нещо и после я слагате в отделен плик.

Децата нехаели и никак не им била приятна тая работа с боклука. Душко се усетил, че явно няма да стане така. А Отворко рекъл:

– И колко плика трябва да имам? Сто? От входната врата до балкона всичко да е в пликове. Кой нормален човек може в къщата си да държи пет кофи за боклук? Я си гледай работата!

Бонбончо казал:

– Недей с лошо бе, Отворко! Той иска нещо добро да каже. Дай да го чуем! Нали знаете, че Душко е добричък.

Отворко пак киселеел.

– Добричък, добричък, седнал да си играе на разделяне на боклук! Ами що на сметището не отиде, пък да си го разделя? С тая огромна доброта...

Тук и Жожката се включил:

– Страхотна идея! Искате ли да ходим на сметището и там да разделяме боклук? Ще разделяме хартиите от металите, тях пък от дървото.

Отворко го прекъснал:

– Да, и от лайната, и от тора и развалената храна, и от всички други неща, дето миришат лошо...

Жожката не се бил сетил, че в кофите за боклук, освен хартия, метал и дърво, се изхвърляли и някои смрадливи

неща.

– Ами как го правят тогава в другите страни? Там всичко на ръка се сортира.

Отворко го изгледал накриво.

– Сортира се, да, на ръка, ама чушки!

Душко потвърдил:

– Вярно е, вярно е! Там събират разделно боклука, а после той отива в големи заводи, в които на ръка хората го разделят, за да нямат бунища.

Иначе градовете биват заобиколени от огромни бунища, които ги засипват с миризма, токсични отпадъци и какви ли не опасни неща.

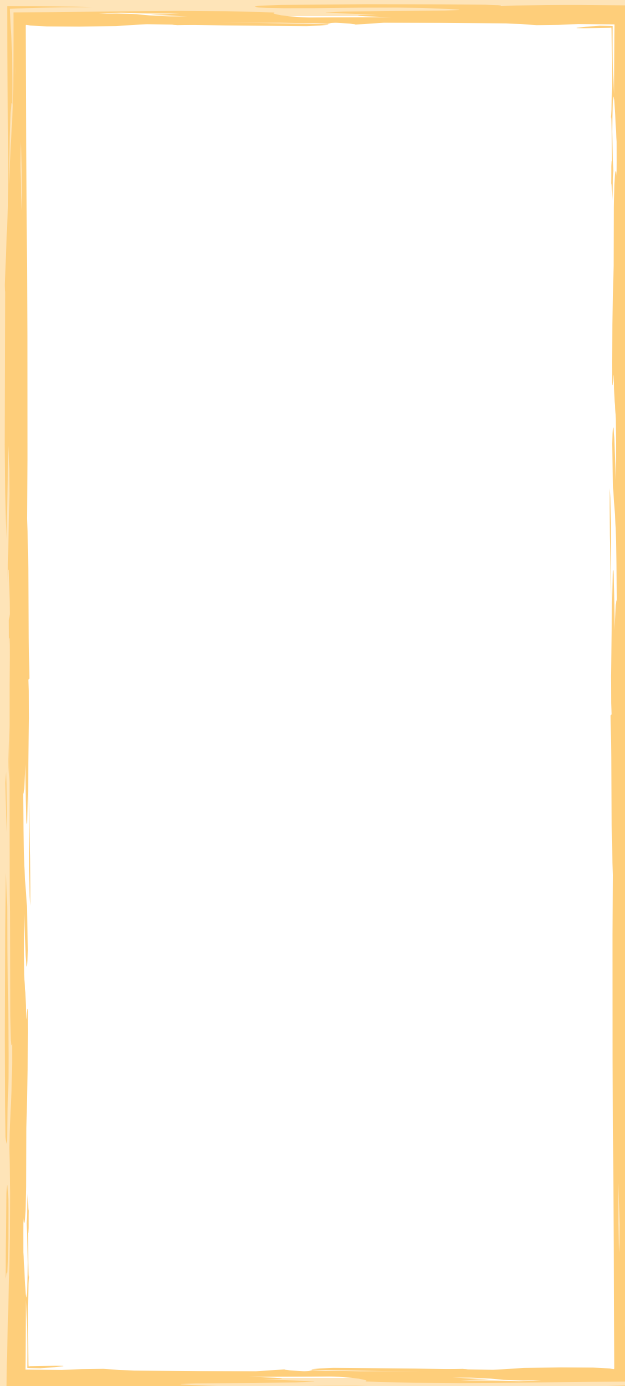
Жожо се замислил.

– И ние с тия осем леви ръце доста боклук ще оправим! Само да ни пипнат майките ни, че сме били на бунището, гледайте какво ще стане!

Душко продължил:

– Не, бе, за вкъщи! Айде у нас ще направим експеримента и ще пробваме как се получава.

Отишли в къщата на Душко,

сложили четири кофи, надписали ги. При което Отворко взел да пие сокче. Най-обикновено, със сламка. Пиел си и застанал пред четирите кофи – не можел да разбере в коя да го пусне. Казал:

– Ами с'я к'во правим? Тая опаковка има и пластмаса, значи, в кофата за пластмаса. Ама по средата има метал, значи, за кофата за метал. А отвътре има хартия, значи, за кофата за хартия. Аз не мога да ѝ разлепя пластове, за да я пусна във вярната кофа. Трябва пета кофа за смесени боклуци. Не ми се струва интересно. Хайде да играем на друго!

Жожката предложил:

– А не може ли, като ще я спасяваме тая природа, примерно да седнем и да насадим в градинката до блока разни растения и да се грижим за тях?

Децата се въодушевили. Всеки си избрал растение, но нямало да го казва на другите. Щял да си го насади като семчици, да си го полива, да си го гледа и като поникне, другите трябвало да

познаят какво е засадил.

И така четиримата, кой с лъжица, кой с вилица, кой с каквото намерил, копали в градинката до блока, сложили семенца в земята и после с бутилчици вода периодично ходели и поливали.

Душко, понеже гледал от разни съседи, похлупил мястото, където си бил посадил растението, с прерязана голяма бутилка минерална вода, надупчена на малки дупки, уж да го топлела. Другите го погледнали учудено. Отворко казал:

– Фръцльо! Само се престарава!

Душко отговорил:

– Ти си гледай своето растение и ще сравним после на кого какво ще поникне.

Времето минавало, а семената не пониквали. Отворко мърморел:

– Писна ми с тая минерална вода да се разхождам и само да го поливам! Нищо не никне.

Жожката бил доволен.

– На мен си ми харесва – тичам по десет пъти. Взимам по една капка вода в лъжичка, тичам долу да я сипя. После

тичам нагоре, после пак надолу с друга капка, пак тичам да я сипя. Ей, докато го поляя това цвете, колко обиколки си правя! Много хубава работа ми върши.

Другите казали:

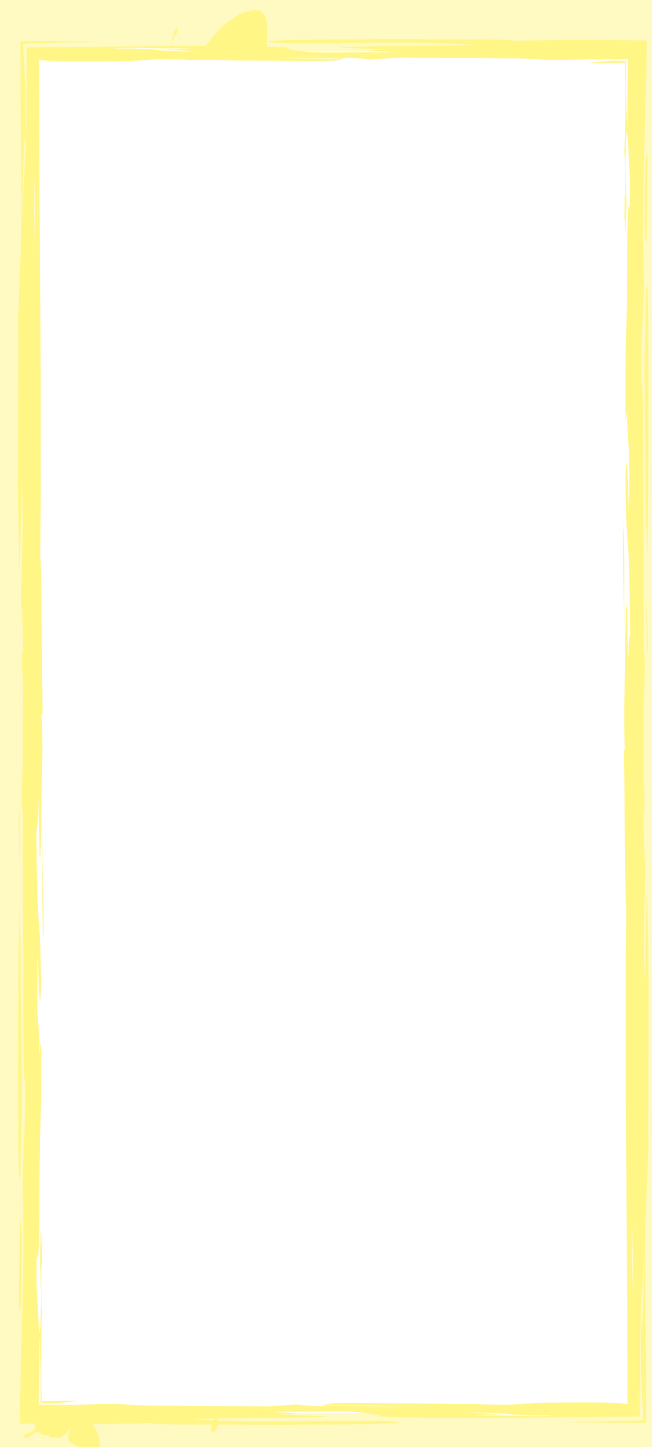
– Тихо, бе, не казвай, че е цвете!

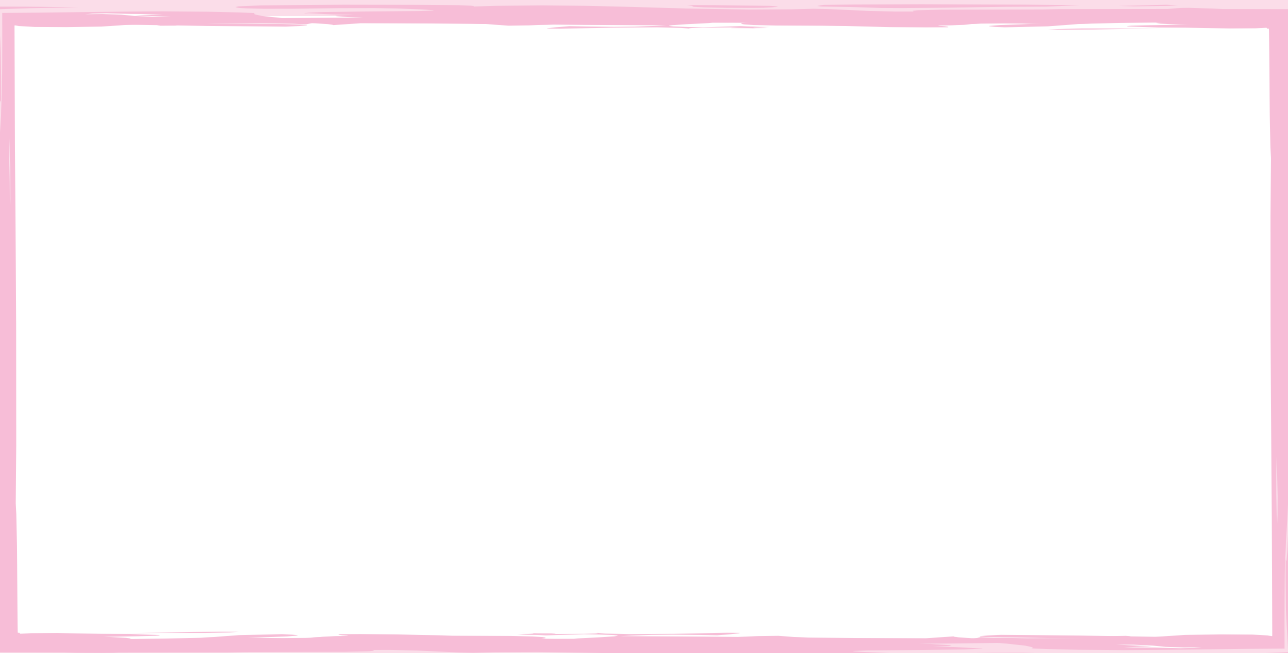
Нали беше тайна, ние трябваше да познаваме!

Бонбончо също бил много вдъхновен. Той постоянно експериментирал. Правел най-различни опити. Например пробвал се в поникнала семка на бобче да вкара непоникнала семка на леща и да получи растението боболеца. Засега експериментите не протичали успешно. Но въпреки всичко той много се бил заинтригувал от растенията и се опитвал да ги комбинира по най-различни начини.

Незнайно защо обаче попаднал на един възрастен човек (а може би съвсем знайно), който го научил как да направи от дива джанка круша. Ако щете вярвайте, точно на това го научил.

Тука вече страстта на Бонбончо да

експериментира така се разлютила.

Времето не работело за Бончончо. Той имал спешна нужда от млада дива джанка. Започнали сериозни изследователски действия. Не просто млада дива джанка, а безстопанствена дива джанка, защото смятал направо да я отреже.

И така, докато другите седели и поливали дупчиците си, докато всеки правел най-доброто, на което бил способен, Бонбончо погледнал към небето и казал:

– Господи, грижи се за моите семки! Поливай ги с дъжд, топли ги със слънчевите си лъчи, че в момента съм зает да открива дивата джанка, която да отсека и после да присадя!

И така дните минавали. Една сутрин децата чули силен звук. Тупурдия, при това така къртяла, че се притеснили какво става с тяхната градинка. Щом надзърнали през балконите, видели, че звука всъщност го издавал не кой да е, а едно преминаващо куче. Леле, тука вече се притеснили на въпросното куче

да не му се е допишкало и да седне да рие, или пък да му се е доакало и да си изкопае дупка, та да си го зарови после... и да им изрови семките! Бегом натам! Стигнали, а кучето нито пишкало, нито акало – и тук всички се успокоили... но лаело по едно коте. Веднага, като видели това коте, си представили как то ще седне да им стъпче малките цветенца и растения и веднага съобразили, че идеята на Душко да сложи отгоре защита от срязана половин бутилка не била толкова лоша. Душко поизпънал раменца, доволен от себе си, а Отворко рекъл:

– Айде споко, че ще се пукнеш!

Всички поставили по половин шише отгоре на растенията и в тоя момент забелязали, че те наистина започнали да поникват. Едни малки, малки зелени точици се подавали от черната земя. Децата не могли да помръднат от вълнение. Седели по корем до растенията и ги гледали. Още малко щели да започнат да ги дърпат, та да поникнат по-бързо. Ама те, не щеш

ли, си никнели със собственото темпо.

Лежали по корем, вечерта настъпвала и ставало късно, а те седали, гледали растенията и всеки говорел:

– Айде, давай, давай тука, че сега не си просто едно най-обикновено растение, а състезанието си тече!

В този момент пристигнал Бонбончо, щастлив, все едно някой му бил подарил цяла химическа лаборатория с взривни и други химикали. Греел и носел върха на отсечена млада джанка. Казал:

– Намерих! Съсякох я! И след това знаете ли какво направих? Дядото ми каза, като отрежа клона, да го цепна леко, както се цепва кренвиршче, и да пъхна вътре клонче от круша. Аз обаче, да ви кажа, пъхнах от череша. И тая джанка, с тия диви корени и диво стъбло, ще ражда череша.

Другите деца го погледнали и издекламирали:

– Ала-бала-ница, глинена паница, кой говори глупости, май си ти!

Бонбончо обаче греел като ясна

луна. Видял, че другите деца са си сложили пластмасови бутилки. Неговата джанка не можела да си остане така непредпазена. Обаче немало толкова големи бутилки! Затова се наложило да направи оградка, която успяла да приюти неговата джанка череша. Изградил около семенцата си кубично дървено скеле, покрито внимателно, но здраво с найлон.

Всички били много развълнувани. Сутрин ставали рано-рано, тичали, мерели с линейка по шест пъти на ден

точно колко било дълго листенцето, което пониквало, и това мерене немало край. От време на време си премервали взаимно листенцата, за да си кажат:

– Ее, моето е по-дълго!

– Е, не, не, не е твоето по-дълго!

Бонбончо отдалече им се обаждал по телефона.

– Няма какво да ги мерите!

Като ми видите джанката, е ясно кой е спечелил.

Децата казвали:

– Като видим първото листенце

на черешката, тогава ще видим кой е спечелил. Всеки може да вземе една готова джанка и да се разправя, че е много добър.

Така неусетно минавали дните, а децата си мислели, че се грижели за природата, като изкопали по една дупка с пластмасова лъжица и чакали едно растение да поникне.

С напредването на времето растенията се оформяли все по-добре и по-добре. Това, което бил насадил Жожката, хич не приличало на цвете. Никой не можел да разбере какво е. Това, което бил насадил Душко, било цвете. Категорично! Но какво цвете – и за него не можело да се разбере! На Бонбончо под лехата не било ясно какво става. Това, което бил насадил Отворко, било по-скоро като бурен, отколкото питомно растение. На нищо не приличало. Душко замислено промълвил:

– Добре, че не насади кактус, че докато го мериш, бая бодене щеше да падне. Макар че най-много ти приляга,

каквото си бодлив в устата.

Бонбончо седял до дървото и го пазел. Нощно време оставял до дървото различни камъчета, плюшени играчки и други неща, за да го пазят и по-бързо да тръгне присадката.

И така, в щастливия момент растенията били станали по-високи от коленете на децата. Плевелът на Отворко си растял див-подивял, станал по-висок от самия Отворко. Цветето на Душко разцъфнало. Това, което бил насадил Жожката, било една

прекрасна мандарина, която започнала и да връзва. А на Бонбончо, ако щете вярвайте, черешата тръгнала. Това не било шега – наистина можело да се използват корени и стъбло на здрава дива вита джанка, а отгоре да насадиш плодно дърво. Душко махнал лехата на Бонбончо и отдолу, обгрижено от природата, си растяло нещо неясно и красиво.

Никой обаче не можел да каже кой ще е победител. А и как да кажеш кой ще е победител, като всеки един от

тях правел нещо много хубаво!

Децата обаче така се били заели с тия растения, че съвсем били поспрели да правят бели. Хората взели да ги възприемат като добри и грижовни и престанали вече да им викат: „Ей, стига сте тичали! Стига сте правили това или онова!“.

Пък то какво ти тичане? Лежали си по цял ден по корем, наблюдавали растенията, все едно наблюдавали охлюв как пресича улица, и нищо друго не ги вълнувало.

А тези растения, като получавали толкова внимание, разцъфвали – всяко според природата си. Това на Отворко разцъфвало, като избуявало на широчина, на височина и на миризма. Това на Душенцето давало повече цветове. А мандарината на Жожо вече взела да огъва клони. Нищо че всеки ден гледали да я пооберат и да си хапнат от мандаринките, тя продължавала да ражда плодове.

Бонбончо, също много горд, снимал всеки ден размера на своята

новопоявила се череша и бил много доволен от себе си.

И така, грижата за природата четиримата приятели може и да не я разбрали както трябва, ама поне толкова работа си намерили, докато отгледат по едно растение.

Решили да насадят още дървета и така винаги до тях щяло да има зеленинка. Решили го и толкова им било забавно и интересно, че станали активни овощари. Специализирали се в областта на отглеждането на цветя, изсичането на бурени и най-вече в добива на мандарини в домашни условия. Даже Жожо поискал да си направи и малка зеленчукопродавница, но Душко се заел да го вразуми.

– Добре де, поне и малини да продаваше! Никой не би ходил в магазин, в който има само една-единствена стока – мандарини.

А Жожо казал:

– Една стока, ама каква – гледана с любов от добри деца!

„Ако искате децата ви да станат интелигентни, четете им приказки. Ако искате да са по-интелигентни, четете им повече приказки.“

Алберт Айнщайн

© Любов МИРОНОВА, автор 2015

Марин Бодаков, редактор
Ваня Петкова, коректор
Захари Димитров, предпечат

Грижи за природата. Природата се грижи

Приказка за Бонбончо и приятелите му, боклука,
дивата джанка и домашните мандарини

Поредица – Бонбончо – 4 – ★
Бонбончо и разни разнообразни случки

© Издава PPTL; office@pptl.bg
София, 2015
Първо издание